

най-малък син на великото революционно семейство на баба Тонка, всички членове на което пожертвували своя живот за свободата на България.

Турцитѣ засилили стрелбата, ранили още нѣколко четници и убили единѣ отъ тѣхъ. Само Иларионъ и Кондю съ своитѣ пушки възспирали напора имъ, докато четницитѣ отстъпвали съ знамето. По едно време се отдалечили и се скрили въ единѣ долъ, гладни, мокри и кални. Едва седнали да ядатъ, по следитѣ въ снѣга турцитѣ ги настигнали и започнали отново да ги обстрелватъ. Възстанниците избѣгали надолу по дола, газили нарочно единѣ потокъ, за да се изгубятъ следитѣ имъ въ снѣга. Нѣкои се изгубили и били настигнати и избити отъ турцитѣ. Останалитѣ докато се мислили за спасени, видѣли насреща си друга потеря отъ войска и башибозуци. Смаяли се на кжде да вървятъ. Тукъ много момчета се откъснали и ударили къмъ Сливенския Балканъ. Останали около Стоила и Илариона само 11 души.

Презъ нощта на 9. май тѣ се спотаили въ гората на Кална Усойна, заобиколени отвредъ отъ потери съ накладени огньове. Посрѣдъ нощъ, когато огньоветѣ загаснали и не се чувалъ никакъвъ гласъ, четницитѣ тръгнали безшумно единѣ следъ другъ, нараздалечъ, снишавайки се подъ клонитѣ. Тѣ сполучили да се измъкнатъ презъ кордона, безъ да бждатъ усѣтени и ударили къмъ Твърдишкия Балканъ.

Сутринта, потеритѣ като разбрали, че четницитѣ избѣгали, тръгнали пакъ по стѣпкитѣ имъ, вече познати отъ обущата на възстанниците. Паднала гжста мъгла и едни други не сж могли да се забележатъ отдалече. Четата стигнала до прохода Вратникъ, съ намѣрение да слѣзе къмъ с. Терзибасъ, гдето имало комитетъ и можели да взематъ храна. Всички били гладни. Вървѣйки по една урва,